Posudek magisterské diplomové práce
Tomáš Smrček
Aktuální technologické trendy v kinodistribuci a jejich vývoj

vedoucí práce: Bc Petr Vítek

Diplomová práce Tomáše Smrčka zpracovává velmi zajímavé téma dobře strukturovaným a čtivým způsobem. Myslím, že rychlé technologické změny kinodistribuce jsou pro mnoho lidí v oboru nepřehledné a výhodou práce je, srozumitelnost i pro čtenáře bez hlubších technologických znalostí. Autor přitom používá a dobře uvádí rozsáhlý podkladový materiál a citace. Zároveň jsem našel velmi málo nepřesností nebo nejasností. Práce tedy může být využitelná jako praktický informační materiál pro mnoho studentů i pracovníků v oboru. Autor si přitom je vědom časového ohraničení, kdy následující vývoj lze odhadovat, ale nikoli přesně definovat a po několika letech bude práce spíše historickým materiálem než praktickým pomocníkem v aktuální situaci. Je mi mimořádně sympatické, že i v této situaci se autor nebrání vlastním názorům a hodnocením, s plnou mírou rizika, že po čase se může ukázat, že se v některých aspektech mýlil. Já sám za sebe mohu konstatovat, že s mnoha jeho závěry souhlasím.

K práci mám jen několik drobných připomínek a jedinou větší výhradu.

Pojem Home entertainment (domácí kino) se zrodil a do dnešního dne je často aplikován v souvislosti s půjčováním a prodejem přenosných nosičů audiovizuálních záznamů. V minulosti nezahrnoval klasické televizní vysílání ani online distribuci. Když došlo k novému členění licenčních práv pod vlivem rozvoje online distribuce, začal se používat pojem Home media entertainment, který již zahrnoval celou oblast šíření audiovizuálních záznamů k osobnímu užití. Pro přesnost by bylo lepší tyto dva pojmy odlišovat.

Popis digitalizace je ve většině aspektů popsán přesně, považuji ovšem za důležité upozornit na dvě oblasti. První je objem tzv. nedigitalizovaných kin. Autor píše o velkém počtu kinosálů vybavených jen 35mm projekcí. Na sklonku loňského roku registrovala UFD 9 kin, které občas v průběhu roku něco zahrály a ve své specifikaci uvedly jen 35mm projektor. Dnes si myslím, již nejsou v provozu. Vzhledem k aplikaci zákona o audiovizi UFD registruje všechny projekce za úhradu kvůli poplatku SFK. Jako „nedigitalizovaná" kina se pak objevují i E-cinema, která vlastně digitalizovaná jsou, ale nikoli v souladu s DCI. Digitalizovaná kina dle DCI ovšem realizovala v roce 2015 99,1% obratu kinodistribuce v ČR.

Vedle digitalizace s podporou státu a digitalizace s použitím integrátora existuje i digitalizace s použitím vlastních prostředků a bez integrátora, kde VPF inkasuje přímo provozovatel kin. V ČR byla tímto způsobem digitalizována síť Cinema City.

V diplomové práci je uvedena podpora, kterou společnost Sony věnuje rozlišení 4K, což je správné. Jako návazný příklad jsou ovšem na straně 35 uvedeny filmy Revenant, Osm hrozných a Hunger Games. Musím upozornit, že ani jeden není od společnosti Sony. Film Revenant byl distribuován v ČR v rozlišení 2K a ani nebyl k distribuci v rozlišení 4K společností Fox nabídnut.

U 3D obrazu je správně uvedeno, že při převodu do 3D formátu z původně natočeného 2D formátu je výsledná kvalita většinou špatná. Jako příklad však byly uvedeny filmy Lví král a Titanik. V případě animovaných filmů vyrobených počítačovou technologií je ovšem převod do 3D formátu jednodušší než u hraných filmů a také kvalita bývá lepší, pokud je do transformace investováno dostatek prostředků. Titanik pak byl vzhledem k osobnímu Cameronovu dohledu hodnocen ve finálním tvaru jako poměrně zdařilý, samozřejmě z výjimkou části kritiky, která tyto úpravy odmítá z principu. Existuje mnoho daleko zjevnějších příkladů než právě tyto dva filmy.

Jedinou větší výhradou v rámci celkové struktury práce je vynechání velkoformátové projekční technologie. IMAX je zmíněn jen jednou v souvislosti s 3D formátem, ale tato oblast by podle mého názoru do práce s názvem technologické trendy v kinodistribuci patřila. Od historických projekcí z 70mm formátu a kruhového kina na pražském výstavišti se technologie kinodistribuce vždy velikostí plátna zabývala a z hlediska klasické distribuce myslím jde o významnější aspekt než rozvoj 4D.

IMAX dnes oproti svým začátkům, kdy uváděl zejména vlastní filmy, programově staví na uvádění velkých filmů, které jdou paralelně i do standardní distribuce. IMAX navíc není jediným reprezentantem velkoformátové projekce. Ta je v souvislosti s digitalizací aktivní součástí vymezování se kina vůči sledování filmů na stále menších obrazovkách. Velkoformátová projekce přitom není jen IMAX. V Bratislavě bude v nebližších týdnech uveden do provozu první SuperScreen. S velkoplošnou projekcí experimentuje RealD a korejská společnost CGV má svůj projekt ScreenX.

Přes uvedené výhrady považuji předloženou práci za nadprůměrnou a velmi potřebnou a navrhuji hodnocení B

V dotazech bych se soustředil na dle mého názoru chybějící oblast velkoformátové projekce.

1/ Předně by mě zajímalo, proč se autor do této práce rozhodl velkoformátové projekce nezařadit?

2/ Jak vidí současnost a budoucnost systému IMAX, případně zda má pocit, že tento systém má aktuální konkurenci?

3/ Jakou mají podle autora budoucnost experimenty s paralelní projekcí na více pláten?

Aleš Danielis
25. května 2016